

Нема другог објашњења зашто се ништа не може и не сме променити у Србији већ две деценије. Разлог је дефинитивно тај што овом државом већ пуних 65 година влада иста Породица. Ко не познаје тајно функционисање ове Породице, тај не зна суштину владавине над Србијом већ много више од пола века. Из ове Породице до наших дана регрутују се главне друштвено-политичке снаге које запоседају све водеће функције у нашој држави. Они су на свим руководећим местима у политици, економији, култури, медијима... Ван Породице нема социјалног успеха, позиције, моћи, власти. Зато у Србији није и неће бити промене док са историјске позорнице не буде склоњена Породица, управо она која је увек корак испред историјских промена. Зато је главно питање свих питања за Србију данас – шта удбашка Породица планира да понуди као алтернативу самој себи у будућности?

Како је све почело?

Родоначелник ове породице ујахао је у Београд 1944. године, зацаривши се као Нова Власт, иако овај терористички режим није био избор српског народа већ наших западних савезника.

Прво што је учинио родоначелник Ослободилац било је запоседање виле на Дедињу. Тог тренутка формирана је Црвена буржоазија и основана Породица. А онда је почео вишедеценијски систематски терор, застрашивање, цензура, отимачина, цепање српских земаља, језика, Цркве, нације... и парадоксално и невероватно – сарадња ове Породице са НАТО-пактом и обавештајним службама и амбасадама разних западних земаља.

Ова Породица је створена у братској крви, а њени западни спонзори до дана данашњег нису је оставили без подршке, и зато се она не може и неће повући без великих историјских потреса.

Породична историја

Пише: Бошко Обрадовић
петак, 23 април 2010 12:15

Најстарији син ове Породице, по неписаном породичном наследном праву, постао је социјалистички директор великих државних фирми. Рођен, одрастао, школован, припремљен, постављен од стране Породице - пребациван је потом са једног на друго директорско место, стекао све везе и искуства владања које Породица деценијама развија. Шта је за њега било да на време промени политичке боје и да, према Породичном договору, крајем осамдесетих постане опозиција сопственом оцу? Притом, он је најбоље знао каква се социјално-економска трансформација нашег друштва спрема и природно био први који ће фабрику на чијем је челу, пошто је из директоровања извукао све што је могао, најпре уништити, па потом приватизовати и на приватизацији се појавити као Нови Власник.

Од капиталне политичке функције у социјализму преко ноћи стиже се до власника крупног капитала у демократији. Још је најбоље да се синови на време поделе на две стране, па један у режим, а други у опозицију, један у тајкуне, а други у политичаре. Обојица крупни капиталисти и политичари, Нова буржоазија, играју се страначких противника и беспрекорно чувају један другог и заједничког им оца Породице.

Унук као алтернатива Оцу и Деди

Док се ми носимо са Оцем и Сином ове Породице у комунизму, социјализму и постсоцијализму или новој демократији, Породица школује своју унучад на Западу. Док нас пола века уче шта све не ваља на Западу, своју децу школују управо тамо. И то не само они који су дипломатски представници наше државе у иностранству, него и бројни чланови Породице у Србији шаљу своју децу на школовање у најпрестижније светске универзитете. И, невероватном случајношћу, у историјском тренутку када српски народ одбацује социјализам и окреће се западним демократским вредностима – појављују се наши људи, стручњаци који су школовани на Западу и који најбоље познају начине како да изађемо из кризе, и ми их наравно позивамо да нам помогну и преузму власт у своје руке. Њихови унуци тако постају демократска опозиција и алтернатива сопственим очевима и дедовима, Нова Власт која долази на њихово место, разуме се, изнова по Породичном договору и чувајући све Породичне тајне. Унуци и синови бивших комуниста, нових демократа и тајкуна, настављају власт Породице над Србијом.

Посебно је дирљиво када данас видимо да је на власти у Србији цела Породица на коалиционом окупу: Деда, Синови и Унуци. Ко је помислио да је ово њихово историјско финале и врхунац после кога нема куда даље, тај ништа није научио из ове Породичне историје и не познаје Породицу.

Шта планирају у овоме часу?

Колико пута су се до сада трансформисали у алтернативе самима себи? Колико су нас пута преварили представљајући се као неко нов и различит од претходних?

Пре неки дан ухватио сам себе у крајњој неозбиљности и несвестици. Колико дуго размишљам и пишем о удбашком политичком позоришту у Србији, а нисам размишљао о најобичнијој чињеници: они који су се до сада толико пута успешно преобукли, камуфлирали, маскирали – зар у овом часу не спремају нову улогу, зар немају спремну нову идеолошку преобуку, нову друштвену камуфлажу, нову политичку маску?

И то је заиста питање свих питања за све оне који озбиљно мисле да Србију мењају: шта планира Породица и кога спрема да понуди као алтернативу? Где се данас школују Породична праунучад? У Русији? Кини? Венецуели? Истанбулу? Бразилу?

И кога тренутно врбују међу нама да уђе у Породицу?

Да ли по први пут у последњих седам деценија можемо бити корак испред Породичних планова?

Онај ко не рачуна са овом озбиљном Породицом и њеним плановима о будућности Србије наћи ће се и сам, као толико пута у новијој историји, као део Породичног плана за ново освајање већ деценијама држане свевласти у Србији.

Не желимо да будемо део Породичног плана! Али, који је њихов план?

(Аутор је секретар Управног одбора Српског сабора Двери)

Удбашко праунуче или тајна историја Породице која влада Србијом

Пише: Бошко Обрадовић
петак, 23 април 2010 12:15
